

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Flemming-Kulesza (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Zbigniew Hajn

SSN Herbert Szurgacz

w sprawie z powództwa M. B.

przeciwko Kompanii Węglowej Spółce Akcyjnej Kopalni Węgla Kamiennego "P." w
R.

o uznanie zdarzenia za wypadek przy pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 kwietnia 2006 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Spółecznych w G.

z dnia 24 listopada 2005 r., sygn. akt VIII Pa .../04,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Spółecznych w G. wyrokiem z dnia 24 listopada 2005 r. odrzucił skargę kasacyjną pozwanej Kompanii Węglowej Spółki Akcyjnej Kopalni Węgla Kamiennego „P.” w sprawie z powództwa M.B. o uznanie zdarzenia za wypadek przy pracy.

Sąd Okręgowy podniósł, że strona pozwana wezwana zarządzeniem przewodniczącego do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej, braków

tych nie uzupełniła w zakresie dotyczącym oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia, co skutkowało odrzuceniem środka zaskarżenia. Odrzucając skargę kasacyjną Sąd Okręgowy stwierdził, że sprawa o ustalenie wypadku przy pracy jest sprawą o prawa majątkowe, zmierza bowiem bezpośrednio do realizacji prawa lub uprawnienia mającego wpływ na późniejsze stosunki majątkowe stron, dlatego strona pozwana powinna oznaczyć wartość przedmiotu zaskarżenia w myśl art. 19 § 2 k.p.c.

Strona pozwana wniosła zażalenie na powyższe postanowienie.

Zarzucała naruszenie przepisów postępowania przez błędne zastosowanie art. 398⁴ § 2 k.p.c. polegające na przyjęciu przez sąd, iż sprawa o ustalenie wypadku przy pracy jest sprawą o prawa majątkowe w związku z czym powinna zawierać oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia. W uzasadnieniu skarżąca podniosła, że wykonała zarządzenie podając, iż sprawa o ustalenie zdarzenia za wypadek przy pracy zgodnie z art. 189 k.p.c. jest sprawą o ustalenie i ma charakter niemajątkowy. W niniejszej sprawie dochodzone roszczenie ma na celu wyłącznie ustalenie, czy określone zdarzenie było wypadkiem przy pracy i nie przynosi żadnych korzyści materialnych. Podnosiła również, iż na wcześniejszym etapie postępowania strony nie były wzywane do określenia wartości przedmiotu zaskarżenia, przez co należy domniemywać, że orzekające w sprawie sądy przyjęły brak możliwości takich określeń. Twierdziła, iż gdyby przyjąć, że dochodzone roszczenie ma charakter majątkowy to nieoznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia traktowane jako brak formalny pozwu skutkowałoby jego zwrotem, a na etapie postępowania apelacyjnego – odrzuceniem apelacji. Twierdziła także, iż obowiązujące przepisy nie stanowią, jak oznaczać wartość przedmiotu zaskarżenia przy dochodzeniu roszczeń o ustalenie, iż określone zdarzenie jest wypadkiem przy pracy, a omawiane roszczenie pomimo, iż jest ściśle związane ze stosunkiem pracy nie może być utożsamiane z innymi roszczeniami wskazanymi w art. 23¹ k.p.c., który wyraźnie określa jak ustalić wartość przedmiotu sporu.

Zażalenie zawiera wniosek o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości, iż pracownik oraz członkowie jego rodziny mają interes prawny w ustaleniu, iż dane zdarzenie jest wypadkiem przy pracy (por. orzecznictwo dotyczące powództw o ustalenie i sprostowanie protokołu powypadkowego, m.in. uchwałę z dnia 11 maja 1994 r. II PZP 1/94 OSNCP z 1994, nr 6, poz. 96, wyrok z dnia 21 czerwca 2001 r. II UKN 425/00 OSNAPIUS z 2003 r., nr 6, poz. 157, postanowienie z dnia 27 stycznia 1998 r. II UKN 471/97 OSNAPIUS z 1999 r., nr 2, poz. 75). Nie ulega wątpliwości, iż dochodzenie tych roszczeń zmierza bezpośrednio do realizacji prawa lub uprawnienia mającego wpływ na stosunki majątkowe strony. Nie jest więc trafne stanowisko pozwanego, iż powódka żąda jedynie ustalenia faktów, bądź ich ustalenie zdąża do ustalenia istnienia prawa o charakterze niemajątkowym. Podkreślić należy, iż świadczenia z tytułu wypadków przy pracy wymienione są w art. 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.). Wszystkie one mają charakter praw majątkowych, a dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach o te świadczenia, z wyjątkiem spraw o przyznanie prawa do renty, uzależniona jest od wartości przedmiotu zaskarżenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 czerwca 2005 r. II UZ 38/05 OSNP z 2005 r. nr 24, poz. 400).

Błędne i nieuprawnione jest stanowisko skarżącej, odnośnie do tego, iż powództwo o ustalenie ma charakter niemajątkowy. O jego charakterze przesądza bowiem każdorazowo charakter roszczeń wynikający z dokonanych ustaleń. W niniejszej sprawie dotyczy roszczenia o prawo majątkowe, przy czym sporne jest istnienie samego prawa, natomiast rodzaj i wysokość świadczeń wynikających z żadanego ustalenia są określone stosownymi przepisami.

Mijające się z prawdą jest również stanowisko wnoszącej skargę kasacyjną, iż strony nie były wzywane do wskazania wartości przedmiotu sporu (zaskarżenia) w toku postępowania. Jakkolwiek powódka w istocie nie została wezwana do wskazania wartości przedmiotu sporu w pierwszej instancji, uczyniła to jednak na żądanie sądu w postępowaniu odwoławczym podając kwotę 25.000 zł (k. 293). Stąd także w świetle twierdzeń samej powódki oczywisty był majątkowy charakter

jej roszczenia. Na konieczność oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia w tego rodzaju sprawach zwrócił również uwagę Sąd Najwyższy w powołanym przez Sąd Okręgowy postanowieniu z dnia 27 marca 2003 r. II UZ 3/03 (OSNP z 2004 r., nr 7, poz. 130).

Rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w przedmiocie odrzucenia skargi kasacyjnej wobec nieuzupełnienia jej braku jest zatem prawidłowe.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji postanowienia na podstawie na podstawie art. 394¹ w związku z art. 397 § 2 k.p.c.